

Album

Zo af en toe, meestal als de verveling dreigt aan te komen, dan haal ik mijn fotoalbums weer eens voor de dag. Dan stoot ik onvermijdelijk op foto's toen ik nog jong was en een volle kop met haren had. En bij het doorbladeren van de album kom ik van alles tegen. Er zijn kiekjes bij die me doen lachen maar bij sommige familiefoto's raak ik verdrietig. Oude wonden gaan dan weer zeer doen. Dan weerspiegelt mijn leven zich in degene die me zo nabij waren en ontvallen zijn. Om veel van dat allemaal in leven te houden heb ik menige familiefoto's aan de muur boven mijn bureautje hangen. Zo voel ik dagelijks dat ik tussen mijn nazaten leef en denk dan dat het zo zal blijven. Maar ik weet dat dit niet zo zal zijn en dat je niet alles kunt hebben. De kunst van het leven is dat je vooral tevreden bent. Want als je alles al hebt wat blijft er dan nog over? Welke verlangens heb je dan nog? En het verlangen is immers toch de enige reden van je bestaan en de bron van je streven en het begin van wat je doet en laat. Als dat er niet meer is staat alles stil. Zo al bladerende in mijn fotoalbum kwam ik tot het besef dat ik tussen mijn ouders en mijn kinderen leef en ik er nog maar even ben. En hoe lang dat 'even' is dat is natuurlijk ook een verlangen.

Pie.